



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobkyně:

N. R., narozená dne X
státní příslušnost Ukrajina

zastoupená advokátem JUDr. Petrem Novotným
sídlem Archangelská 1568/1, 100 00 Praha

proti

žalovanému:

Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 9. 2023, č. j. CPR-22852-2/ČJ-2023-930310-V217

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Žalobkyně se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 9. 2023, č. j. CPR-22852-2/ČJ-2023-930310-V217 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo částečně změněno rozhodnutí ze dne 16. 5. 2023, č. j. KRPA-115624-37/ČJ-2021-000022-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“),

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

a to ohledně formulace počátku doby, po kterou nelze cizince umožnit vstup na území členských států Evropské unie, kdy bylo nově rozhodnuto, že tento počátek se stanoví v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), od okamžiku, kdy uplyne doba k vycestování, která bude stanovena postupem dle § 120a odst. 5 téhož zákona. Ve zbytku bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobkyni uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců správní vyhoštění a stanovena doba jednoho roku, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Zároveň bylo rozhodnuto, že se na cizinku vztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců.

II. Žalobní body

2. Žalobkyně namítala, že není pravdou, že by pobývala na území České republiky (dále jen „ČR“) bez platného pobytového oprávnění. Žalobkyně popřela, že by její poslední vstup na území schengenského prostoru byl dne 11. 8. 2020. Žalobkyně vstoupila na území schengenského prostoru na základě biometrického cestovního pasu Ukrajiny, přičemž mohla pobývat během následujícího období 180 dnů na území smluvních států po dobu 90 dnů. Nebylo řádným způsobem prokázáno, že by žalobkyně skutečně překročila dobu 90 dnů nepřetržitého pobytu na území schengenského prostoru. Není pravdou, že by na území schengenského prostoru pobývala nepřetržitě od 11. 8. 2020, když nic takového nebylo ze strany žalovaného prokázáno. Žalobkyně se v době pobytové kontroly dne 9. 5. 2021, nacházela na území ČR legálně, a to na základě oprávnění, které má jako držitelka ukrajinského biometrického cestovního pasu.
3. Správní orgán I. stupně se nezabýval skutečností, že žalobkyně dne 24. 2. 2021 požádala o pobytové oprávnění ve Slovenské republice, jak plyne z Potvrdenie o prijatí žiadosti, když tato žádost ji rovněž opravňuje k legálnímu pobytu na území schengenského prostoru. Je evidentní, že žalovaný řádným způsobem nezjistil skutkový stav věci. Žalobkyně se navíc na území ČR nachází z důvodu vypuknutí války na Ukrajině dne 24. 2. 2022, žalobkyně nemohla vycestovat z území schengenského prostoru.
4. Uložené správní vyhoštění je tak nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobkyně, když s ohledem na situaci žalobkyně bylo na místě překvalifikovat vedené řízení o správním vyhoštění na řízení o povinnosti opustit území dle ustanovení § 50a zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně též obecně namítala porušení § 3, § 50 odst. 2 a § 2 odst. 1, 3, 4 správního řádu.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve svém vyjádření plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které považoval za podrobné, přezkoumatelné a podložené relevantními podklady. Protiprávní jednání žalobkyně bylo náležitě zjištěno. Ve svém postupu neshledal žádné pochybení, navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

6. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
7. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno na základě skutečnosti, že žalobkyně minimálně od 7. 5. 2021 do 9. 5. 2021, kdy byla kontrolována, pobývala na území ČR bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyla oprávněna.
8. Proti prvostupňovému rozhodnutí o správním vyhoštění podala účastnice řízení odvolání, ve kterém namítla, že není pravdou, že by pobývala na území ČR bez platného pobytového oprávnění. Podle odvolání se správní orgán nezabýval skutečností, že požádala o pobytové oprávnění ve Slovenské republice, v ČR je z důvodu vypuknutí války na Ukrajině. V odvolání konečně namítala, že uložené správní vyhoštění je nepřiměřeným zásahem do jejího soukromého a rodinného života.
9. Žalovaný v napadeném rozhodnutí k odvolacím námitkám uvedl, že bylo jednoznačně prokázáno, že se cizinka dopustila protiprávního jednání, za které jí bylo uloženo správní vyhoštění. Správní orgán I. stupně určil správně dobu nelegálního pobytu, kdy počátek doby pobytu stanovil od 7.5.2021, tedy den, kdy cizinka podle své výpovědi přicestovala na území ČR, a to ze Slovenska, kde pobývala od 11. 8. 2020. Jako držitelka biometrického cestovního dokladu Ukrajiny byla osvobozena od vízové povinnosti podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2018/1806, držitelé biometrických pasů jsou totiž při překračování vnější hranice smluvních států osvobozeni od vízové povinnosti pro předpokládaný pobyt na území, který nepřesáhne 90 dnů během jakéhokoliv období 180 dnů a jejichž účelem není výkon výdělečné činnosti. Její pobyt na území schengenského prostoru byl tudíž správním orgánem I. stupně považován za oprávněný do 8. 11. 2020, tedy 90 dní od vstupu na území schengenského prostoru (Slovensko dne 11. 8. 2020). Z výše uvedeného je tedy patrné, že od 9. 11. 2020 pobývala cizinka na území schengenského prostoru neoprávněně. Správní orgán I. stupně při určení doby nelegálního pobytu na území ČR vycházel zejména z kopie cestovního dokladu cizinky a z její výpovědi, kde uvedla, že na území ČR vstoupila dne 7. 5. 2021 a zde již zůstala. Z cestovního dokladu cizinky je zřejmé, že z území schengenského prostoru do dne 9. 5. 2021 (pobytová kontrola) nevycestovala, ačkoliv na základě biometrického dokladu mohla pobývat na území schengenského prostoru pouze do 8. 11. 2020. Toto tvrzení správního orgánu je doloženo kopií cestovního dokladu, kde od posledního vstupu na území dne 11. 8. 2020 již není otištěno žádné razítko. Sama cizinka v protokole uvedla, že od svého příjezdu do schengenského prostoru dne 11. 8. 2020 pobývala na Slovensku a od do 9. 5. 2021 na území ČR. Tvrzení cizinky, že tato skutečnost nebyla ze strany správního orgánu I. stupně prokázána, tak není možné akceptovat. Danou námitku tak žalovaný vyhodnotil jako neopodstatněnou.
10. Jde-li o cizinkou namítaný fakt, že se správní orgán nezabýval její žádostí o pobyt ve Slovenské republice, která ji opravňuje k pobytu na území schengenského prostoru, žalovaný zdůraznil, že se námitka nezakládá na pravdě, neboť správní orgán I. stupně dne 26. 3. 2023 poslal na Národní situační centrum ochrany hranic žádost o ověření, zda cizinka disponuje jakýmkoliv druhem pobytu na území Slovenska, popřípadě v jakém stavu se nachází její žádost o přechodný pobyt na Slovensku. Z odpovědi ze dne 27. 3. 2023 bylo zjištěno, že cizinka nemá v současnosti žádné povolení k pobytu ani pobyt na území Slovenska. Cizinka požádala dne 24. 2. 2021 v Košicích o udělení přechodného pobytu. Tato žádost však byla dne 10. 5. 2021 zamítnuta a cizinka byla vyřazena dne 9. 6. 2021. Ze zákona Slovenské republiky č. 404/2011 Z. z. (Zákona o pobyte cudzincov a

o změně a doplnění některých zákonů) jasně vyplývá, že podáním žádosti cizince nevzniká oprávnění k pobytu a dle dodatku Schengenské dohody, cizinci, kteří nepodléhají vízové povinnosti, se mohou pohybovat na území smluvních států, nejdéle 3 měsíce po dobu 6 měsíců ode dne prvního vstupu. Cizinka vstoupila do schengenského prostoru dne 11. 8. 2020, tudíž tato doba jí uplynula dne 8. 11. 2020. V den vstupu do ČR, tedy dne 7. 5. 2021, byla již na území ČR nelegálně.

11. Ohledně nepřiměřenosti prvostupňového rozhodnutí, kdy dle cizinky mělo být správní řízení překvalifikováno na řízení o povinnosti opustit území dle ustanovení § 50a zákona o pobytu cizinců, žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.7.2010, č. j. 9 As 5/2010-74, podle kterého policie cizinci vydá rozhodnutí o správním vyhoštění vždy, když nastane některá ze skutkových situací předvídaných v ustanovení § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Není pochyb o tom, že cizinka prokazatelně naplnila skutkovou podstatu uvedenou v ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 téhož zákona. Žalovaný uvedl, že nelze od uložení správního vyhoštění upustit, neboť nebyly dány důvody pro aplikaci ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, ani pro postup v intencích ustanovení § 50a téhož zákona. Co se týče tvrzení cizinky, že se na území ČR nacházela pouze z důvodu vypuknutí války, žalovaný zdůraznil, že válka začala až dne 24. 2. 2022, ale cizinka pobývala na území schengenského prostoru nelegálně již od 9. 11. 2020.

Konečně k obecným námitkám o porušení jednotlivých ustanovení zákona žalovaný vysvětlil, že v předestřené formě jde o námitky blanketní, které nejsou k projednání obsahově dostatečně vymezeny, a není tedy zřejmé, jaké konkrétní nesprávnosti či nezákonnosti ve vztahu ke skutkovým tvrzením či právní argumentaci má cizinka v daném okamžiku na mysli. Uplatněné námitky totiž musí být ve vztahu k cizince a k projednávané věci individualizované, a nemůže se tedy jednat o toliko paragrafové znění, citace zákona či typovou charakteristiku určitých obvyklých nezákonností - naopak musí jít o zcela jasně individualizovaný, a tedy od jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelný popis.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

12. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobkyní uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na pět let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
14. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze rozhodnutí o správním vyhoštění podle ustanovení § 119 vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

soukromého nebo rodinného života cizince. Ustanovení § 174a stejného zákona pak stanoví, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

15. Soud je předně nucen konstatovat, že žaloba se zcela obsahově shoduje s odvolacími námitkami, v žalobě je toliko nahrazen výraz „účastnice řízení“ označením „žalobkyně“. Vzhledem k tomu, že žalovaný odvolací námitky podrobně, přezkoumatelně a věcně správně vypořádal, soud na odůvodnění napadeného rozhodnutí odkazuje, a to v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007 Sb. NSS, podle kterého rozsudek správního soudu netrpí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů jen proto, že v něm soud obecně konstatuje, že se ztotožňuje se závěry správních orgánů. Takový krok sám o sobě nelze zapovědět, neboť je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou.
16. Soud má za vyčerpávající vypořádání námitky žalovaným o nesprávném, resp. nedostatečně zjištěném skutkovém stavu ohledně neoprávněného pobytu žalobkyně, viz strana 4, 5 napadeného rozhodnutí. Ze správního spisu je zcela zřejmé, z jakých podkladů správní orgány vycházely, jednotlivé důkazy spolu korespondují, žaloba se omezují na prostý nesouhlas se zjištěným skutkovým stavem, žalobkyně neuvádí, kdy konkrétně měla ze schengenského prostoru vycestovat, ani nenabízí žádné jiné důkazy, nijak nevysvětluje, proč nyní soudu předkládá odlišnou verzi skutečností, než uvedla do protokolu před správním orgánem. Žalobní tvrzení, že se správní orgány nezabývaly její žádostí o pobytové oprávnění podané na Slovensku je zjevně nepravdivé, viz strana 5 napadeného rozhodnutí. Žalobkyně nespecifikuje, v čem spatřuje nesprávnost posouzení této otázky správními orgány. Soud se s hodnocením tohoto aspektu žalovaným ztotožňuje, je zřejmé, že podaná žádost na Slovensku žalobkyni neopravňovala k pobytu v ČR. Žalobkyně také sama do protokolu uvedla, že si byla vědoma, že její pobyt nebyl oprávněný, avšak vycestovat nechtěla.
17. Soud toliko považuje za potřebné vypořádat podrobněji žalobní námitku směřující do nesprávného posouzení zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně, neboť vyhodnocení žalovaným bylo poměrně stručné (viz strana 5, 6, napadeného rozhodnutí), soud je nicméně shledal jako dostačující, neboť též odvolací námitka žalobkyně byla formulována velmi obecně, přiměřeností zásahu se pak podrobně zabýval správní orgán prvostupňový na straně 6, 7 prvostupňového rozhodnutí. Soud tedy k této otázce doplňuje, že bylo přihlédnuto ke skutečnosti, že žalobkyně nemá na území ČR nikoho z rodiny, není zde osoba, ke které by žalobkyně měla vyživovací povinnost nebo byla v její péči, žalobkyně přijela pouze na návštěvu kamarádky, žalobkyně má ve vlasti

zázemí, má tam matku, dceru a bratra, bydlet může v rodinném domě své matky. Bylo též zohledněno, že žalobkyně nemá žádné zdravotní obtíže, je ve věku, kdy se může opětovně začlenit do společnosti ve své vlasti. Lze doplnit, že bylo povinností žalobkyně zjistit, za jakých podmínek může v ČR pobývat. Soud shledává správným i závěr správních orgánů o přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění, nebyly splněny podmínky pro postup podle § 50a zákona o pobytu cizinců. Soud zde toliko konstatuje, že žalobkyně ke svým soukromým a rodinným poměrům vypovídala již dne 9. 5. 2021, vzhledem k válečnému konfliktu se sice mohly některé rozhodné skutečnosti změnit, nicméně žalobkyně žádné změny v žalobě netvrdí, neuváděla je ani před správními orgány.

18. K námitce, že správní orgány porušily § 2 odst. 1, 3 a 4 a § 50 odst. 2 správního řádu, či že nebyly splněny podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí ve smyslu § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, soud konstatuje, že je nelze považovat za řádný samostatný žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. *„Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylicít, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobkyně odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti“* (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Těmto požadavkům obecný odkaz na ustanovení správního řádu či zákona o pobytu cizinců, který není nad rámec výše uvedených žalobních bodů podepřen konkrétními skutečnostmi či právní argumentací, nedostojí (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2018, č. j. 10 Azs 65/2017-72). Soud se proto těmito námitkami samostatně nezabýval.
19. Jiné vady napadeného rozhodnutí namítány nebyly, soud pak neshledal v postupu žalovaného ani v jeho rozhodnutí žádné jiné vady, kterými by se musel zabývat z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
20. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně ve věci neměla úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 16. listopadu 2023

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.